

אשר יבוא מצדם של היצרנים הינו הגורם החד-שוב ביותר להשגת שיא ההתפתחות במשק החלב.

בהסכימנו כי החלב ותוצרתו הינם מוזנות שאין דומה להם, כי הפרה בעזרת החידושים הטכניים במשק החלב, הינה ראשונה במעלה מבחינת השירות שהיא מעניקה לאדם וכי מחקר נוסף עשוי לגלות יתרונות עצומים נוספים של החלב — אז אין כל ספק ביחס לעתידו של משק החלב.

ד"ר ז. א. פטרסן

(מתורגם מתוך „הולשטיין-פריזין

וורלד" חוברת אוגוסט, 1956)

היה להזכיר ראוי לציין את בעיית בריאותן של הבהמות. מחלות ממחלות שונות גובות מס עצום; מניעתן של מחלות אלו והדברתן היעילה מהשופיעו, הינן צו השעה. נראה לי כי בעתיד ימלא רופא הבהמות בענף הבקר תפקיד הרבה יותר חשוב מזה שיוחד לו עד כה. הלא בסופו של דבר מניעתן של מחלות והדברתן מהוות תפקיד מקצועי ביותר. אין ספק כי רופא הבהמות המנוסה הוא שיהיה העוזר העיקרי בשמירה על בריאותו של העדר.

קיימות בעיות נוספות. החלב הינו מצרך המזון הנתון לבקורת החמורה ביותר בארצות הברית.

מקובל לחשוב כי שיפור בטיבו של החלב

מרעה לעגלות בנות שבוע?

הנה לפניכם הצעה מהפכנית בטיפול עגלות: הוציאו למרעה כבר בגיל של שבוע! לא תערובות „סטארטר" ואף לא גרגרים. תן להם חלב מלא ומרעה ותן לא עד הגיעם לגיל של שישה שבועות, ואחר כך — מרעה בלבד.

וודאי תשאל: „האם אין בכך משום „הזמנת" צרות כגון שלשולים וטפילי מעיים?" אומנם נכון, ב„פארם זשורנאל" מסופר כי אנשי מדע מרובים סבורים שאין בני הבקר שטרם הגיעו לגיל של 6 חודשים מסוגלים לעכל כמויות ניכרות של מספוא גס. אולם, מאידך, נוהגים בתחנת הנסיונות בג'ורג'יה מזה שנים מספר להוציא למרעה עגלות בנות שבוע ואין כל זכר לשלשולים. כמו כן אין כל צרות מטפילי מעיים אם מקפידים על מחזוריות ברעה. העגלות התפתחו וגדלו באופן נורמאלי בהתאם לנומרות המדעיות המקובלות.

„העגלות הראשונות שבהן ניסינו שיטה זו לפני שלוש שנים הינן פרות מבוגרות בעדר החלב שלנו", אומר מארישאל מקקלו, המומחה להזנת בקר חלב בתחנת הנסיונות. אולם המתינו רגע. מה טיבו של המרעה ממנו נהנים בני הבקר הרכים? אכן כאן טמונה התחבולה. אינך יכול לשלח את העגלות בנות השבוע לכל מרעה שהוא, לגמול אותן מהחלב בגיל של שישה שבועות ולצפות לניסים.

מקקלו מוציא את העגלות בנות השבוע למרעה חורפי טוב של שיבולת שועל ושיפון. בשלב הצמיחה העסיסית מספק מרעה כזה 17—18 אחוז חלבון ואחוז התאית שבו — 20—25. כך שלמעשה אפשר להעריך מרעה כזה כ„מזון מרוכז ירוק" ולא כמספוא גס. מיד לאחר שהמרעה מוכה לראשונה בחום או לאחר שנעשה בשל יותר ואשון, יש, לדעתו של מקקלו, להגיש לבני הבקר גרגרים.

הוצאות גידול בני הבקר נמוכות יותר כאשר מגדלים אותם על חלב מלא ומרעה בלבד מאשר במקרה שמגדלים אותם במזונות ברפת. בהעריכנו את מחיר המרעה החורפי של „ש-שיפון ב" 8 דולר הדונם ואת מחיר החלב המוגש לבני הבקר בסך 5.50 דולר לכל 100 פאונד, יגיע כלל הוצאות גידולו של בן בקר עד לגיל של 12 שבועות לכדי 24 דולר בגזעים קטני הגוף ול-29 דולר בגזעים בעלי גוף מגודל יותר. מאידך, גידול אותם בני בקר ברפת, ללא מרעה, יעלה בבני הגזעים הקטנים 28 דולר לראש ו-39 דולרים בגזעים מגודלי הגוף. במחיר הזה כלולות ההוצאות לגרגרים ולשחת. מכאן שאפשר לחסוך כ-10 דולר לראש על ידי שימוש במרעה טוב.

מקקלו מגיש לעגלות חלב מלא בהתאם למשקל הלידה: כל וולד מקבל חלב לפי המכסה של 10 אחוזים ממשקלו (3 קילו לולד שמשקלו מגיע ל-30 קילו) מדי יום, משך ששת השבועות הראשונים לחייו. מכאן ואילך — מרעה ותו לא.

„עגלה בת שישה שבועות יכולה לעכל מספוא גם באותה מידה של יעילות כפרה מבוגרת" טוען מקקלו, וכראיה לכך מביא הוא את תוצאות ניסויי העיכול שנערכו בתחנת הנסיונות בג'ורג'יה. (הועתק מ„דיירי דייג'סט, אוגוסט 1956)